

Full diocesà

13 d'abril del 2025

p5 — Nova edició de les colònies Aventura't

p5 — Trobada Diocesana de Pastoral de la Salut

Els Dolors: 275 anys de devoció a Vic

Avui, Diumenge de Rams, a les nou del vespre sortirà de l'església dels Dolors de Vic la tradicional processó de penitència, que enguany celebra els 275 anys. Els carrers del centre històric de la ciutat es tornaran, si la pluja ho permet, a impregnar d'un silenci sepulcral, trencat només pels retrucs de les llances dels armats, l'acompassat i solemne toc de les campanes i l'emotiu cant de l'Stabat Mater, creant un ambient de recolliment i emoció.

Instaurada el 1750, la processó és l'acte penitencial més antic i emblemàtic de la Setmana Santa vigatana. Des del 1760, hi participa la imatge de la Verge Dolorosa, obra del taller vigatà dels Real.

Aquesta és, segons els experts, una processó única a tot Europa, l'única manifestació pietosa que ha guardat intactes les seves formes i rituals des dels seus inicis fins l'actualitat.

Enguany, la Venerable Congregació celebra també els 300 anys de la col·locació de la primera pedra del temple dels Dolors (celebrat el setembre passat) i els 400 anys de la mort de sant Miquel dels Sants (amb un acte que estava previst dijous passat, dia 10).

Participar-hi és fer un autèntic viatge espiritual al segle XVIII, en un acte que forma part indiscutible del patrimoni religiós i pietós de la nostra diòcesi.

Foto de Toni Anguera

«Beneït sigui el rei, el qui ve en nom del Senyor. Pau al cel, i glòria allà dalt»

Diumenge de Rams o de la Passió del Senyor / Cicle C

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

En aquell temps, Jesús anava al davant pujant a Jerusalem. Quan era a prop de Betfagé i de Betània, a la muntanya de les Oliveres, envià dos dels seus deixebles amb aquest encàrrec: «Aneu al poble d'aquí al davant i, entrant, hi trobareu un pollí fermat, que ningú no ha muntat mai. Deslligueu-lo i porteu-lo. Si algú us preguntava per què el deslligueu, respondeu que el Senyor l'ha de menester». Els dos que Jesús enviava se n'anaren i ho trobaren tot tal com Jesús els ho havia dit. Mentre deslligaven el pollí, els amos els digueren: «Per què el deslligueu?». Ells respongueren: «El Senyor l'ha de menester». Portaren el pollí a Jesús, el guarniren tirant-li els mantells a sobre i hi feren pujar Jesús.

A mesura que Jesús avançava estenien els mantells pel camí. Quan s'acostava a la baixada de la muntanya de les Oliveres, tota la multitud dels seus addictes, plena d'alegria, començà de lloar Déu a grans crits per tots els prodigis que havien vist, i deien: «Beneït sigui el rei, el qui ve en nom del Senyor. Pau al cel, i glòria allà dalt».

Alguns fariseus que anaven amb la multitud li digueren: «Mestre, renya els teus seguidors». Ell respongué: «Us asseguro que si aquests callessin, cridarien les pedres».

(19,28-40)

Lectura primera del llibre d'Isaïes

*No he amagat la cara davant les ofenses
i sé que no quedaré avergonyit*

El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre em desvetlla l'orella, perquè escolti com un deixeble. El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parat l'esquena als qui m'asotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit.

(50,4-7)

Salm responsorial

Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?
[21]

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captenir-se com un home qualsevol, s'abaixà i es feu obedient fins a acceptar la mort, i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeixin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

(2,6-11)

«Havent-se fet
semblant als
homes i començant
de captenir-se com
un home qualsevol,
s'abaixà i es feu
obedient fins a
acceptar la mort,
i una mort de creu»

«Us retien homenatge quan anàveu a patir»

Andrey Castrillón, prev.

Avui, Diumenge de Rams, els crits d'«hosanna» ressonen amb entusiasme per l'entrada triomfal de Jesús a Jerusalem. Aquest clam d'alegria, però, es transformarà aviat en un crit de condemna: «Crucifiqueu-lo!» Aquest contrast marca l'inici de la Setmana Santa i, alhora, reflecteix la nostra pròpia fe, sovint vacil·lant entre l'emoció i el dubte. La processó festiva d'avui desemboca en el silenci de la creu, i ens qüestiona: ¿som capaços de seguir el Crist fins al final, o restem indiferents davant el seu sacrifici?

Avui meditem el relat lucà de la passió de Jesús on l'evangelista presenta la creu com el gran signe de misericòrdia i salvació. Jesús, enmig del seu patiment, perdona els seus botxins, acull el lladre penedit i, amb confiança absoluta, lliura el seu esperit al Pare. La seva mort esdevé així un testimoni d'amor i entrega sense límits. Lluc descriu aquell moment com un espectacle que s'ha de contemplar i que reflecteix les diferents maneres de reaccionar davant la creu: alguns l'observen de lluny, incapaços d'afrontar el dolor; el centurió, en veure la manera com mor Jesús, el reconeix com el Just; el poble contempla l'escena amb una barreja de culpabilitat i desconcert, mentre que les dones, sempre fidels, no aparten la mirada del Crucificat. Aquestes mirades ens condueixen a la més decisiva de totes: la visió del Ressuscitat. L'«hosanna» que es va convertir en «crucifiqueu-lo» no té l'última paraula. Des del silenci del Gòlgota s'obre el camí cap a la llum de la Pasqua. És aquí on la nostra mirada, abans temerosa o vacil·lant, es transforma en una crida a l'esperança. La creu ens prepara per a l'«al·leluia», perquè en la victòria del Ressuscitat descobrim la promesa d'una vida renovada.

La imatge

Les lectures de l'entrada messiànica a Jerusalem i la de la Passió ens posen en contacte amb Jesús, el Messies sofrent que va a la creu. Dos textos que no podem enllestir amb l'escolta a l'hora de la celebració. Convindrà trobar en aquestes festes un espai per a assaborir-les. Al cap i a la fi són moments assenyalats que nosaltres hem de viure. Què fa Jesús?, què fan els circumstants?

Davallament de Sant Joan de les Abadesses (1251)

Agenda

Lit. hores: Setmana II

14 dilluns sant

— Santa Lídia

Is 42,1-7 / Salm 26 / Jo 12,1-11

15 dimarts sant

— Sant Damià de Veuster, apòstol dels leprosos

Is 49,1-16 / Salm 70 / Jo 13,21-33.36-38

16 dimecres sant

— Sant Toribi de Liébana, bisbe

— Santa Engràcia de Saragossa, vg. mr.

Is 50,4-9a / Salm 68 / Mt 26,14-25

17 dijous sant

— Sant Anicet, papa mr.

— Sant Pedro Poveda, prev. mrt

Ex 12,1-8,11 / Salm 115 / 1C 11,23-26 / Jo 13,1-15

18 divendres sant

Dia de dejuni i d'abstinència

Col·lecta per Terra Santa

— Sant Apol·loni, senador mr.

Is 52,13-53,12 / Salm 30 / He 4,14-16;5,7-9 / Jo 18,1-19,42

19 dissabte sant

— Sant Lleó IX, papa

Gn 1,1-2,2 / Salm 103 o Salm 32 / Gn 22,1-13,15-18 / Salm 15 / Ex 14,15-15,1a / Ex 15 / Is 54,5-14 / Salm 29 / Is 55,1-11 / Is 12 / Ba 3,9-14.32-4,4 / Salm 18 / Ez 36,16-17a18-28 / Salm 41 o bé Salm 50 / Rm 6,3-11 / Salm 117 / Mc 16,1-8

20 Pasqua de Resurrecció / Cicle C

Onomàstica de Glòria

Ac 10,34a37-43 / Salm 117 / Col 3,1-4 o bé 1C 5,6b-8 / Jo 20,1-9 o Lc 24,13-35 (al vespre)

Demà es presenta la traducció d'un tractat de sant Miquel dels Sants

Redacció

Per primera vegada aquest tresor de la mística catalana i universal es presenta en llengua catalana. Havia romàs amagat quatre segles. El *Breu tractat de la tranquil·litat de l'ànima* posa ara a l'abast del lector un missatge més actual que mai: com viure amb serenitat i plenitud, superant les inquietuds i les preocupacions mundanes, i trobar l'equilibri personal i la pau interior.

El llibre descobreix en sant Miquel dels Sants (Vic, 1591 - Valladolid, 1625) un místic en línia amb santa Teresa de Jesús o sant Joan de la Creu. Autors com Josep Torras i Bages n'han reivindicat la figura i l'obra com a exemple de la tradició espiritual catalana i n'han lloat l'altura intel·lectual. Aquesta rigorosa edició crítica, a càrrec d'Abel Miró i Comas, inclou un detallat estudi, notes i comentaris que ajuden a comprendre millor el missatge de Miquel dels Sants i situar-lo en el seu context històric i filosòfic. Arriba en el quart centenari de la mort de l'autor, un moment perfecte per a redescobrir la figura d'un gran esperit català i posar en relleu la seva influència en l'experiència cristiana.

L'Editorial Albada ha editat el volum, que serà presentat demà, dilluns dia 14 d'abril, a les vuit del vespre, a l'Escrivania de la catedral de Vic.

Dimarts Sant, Jornada Sacerdotal i missa crismal

Un dels ritus de la Setmana Santa és la missa crismal, que commemora la institució del sacerdoci. Aquesta missa, en què es consagren els sants olis, tindrà lloc el Dimarts Sant, dia 15 d'abril, a 2/4 de 12 del migdia a la catedral. És una celebració oberta a tothom.

Cada any es fa especial atenció als aniversaris d'ordenació. Noces d'or sacerdotals: Mn. Josep Maria Mas i Busqué (28-9-1975), Mn. Gregori Salgado Jiménez (28-9-1975) i Mn. Narcís Riba Codina (30-11-1975). Noces d'argent sacerdotals: Mn. Jean Hakolimana (25-7-2000) i Mn. Félicien Mbonigaba (25-7-2000).

Una setmana inoblidable: les colònies Aventura't

Les colònies AVENTURA'T ja han obert les inscripcions.

Com sempre, serà un temps per a gaudir dels dies d'estiu amb moltes activitats a l'aire lliure, envoltats d'una natura magnífica i una casa de colònies situada en un bell paratge.

Què són? Aventura't són unes colònies per a infants i joves de 7 a 16 anys. Durant una setmana s'ofereix un entorn natural on gaudir de l'estiu; a través de jocs, excursions, dinàmiques, piscina, activitats, esports i diàleg, procurem que aquests infants i joves experimentin l'alegria de compartir uns dies joiosos, celebrant el do de la vida i l'amor de Déu.

Quan són? Del 30 de juny al 6 de juliol del 2025. Casa de colònies Mas l'Aliberch, Muntanyola. La sortida serà el dilluns dia 30 de juny, en autocar, i acabaran el diumenge dia 6 de juliol, amb una jornada festiva familiar.

Com inscriure-s'hi? Es pot fer a través del formulari del QR d'aquesta pàgina; o enviant un correu electrònic a joves@bisbatvic.org; o telefonant al 621 14 00 86.

Quin cost tenen? L'import per a tota la setmana és de 175€. Hi ha descomptes per a germans i altres ajudes per a famílies que ho necessitin (consulteu-ho).

XXXIII Trobada Diocesana de Pastoral de la Salut

La Delegació Diocesana de Pastoral de la Salut convoca la XXXIII Trobada Diocesana, que tindrà lloc el dissabte dia 26 d'abril a la Casa d'Espiritualitat Claret (Rambla de Sant Domènec, 5, Vic). La jornada és oberta a tothom i les inscripcions es faran el mateix dia a l'arribada.

Els actes començaran a les 10 del matí amb una pregària i la salutació als assistents. A continuació (10.15 h) tindrà lloc la conferència central, amb el títol «L'esperança en la Bíblia», a càrrec de Mn. Jean Hakolimana, teòleg, biblista i rector de la parròquia de Santa Maria de la Seu de Manresa. Després d'una pausa per al cafè (11.30 h) la jornada continuarà amb un espai de diàleg (12.00 h), seguit de les informacions de la Delegació (12.30 h) i el comiat a la una del migdia.

Per a facilitar el desplaçament es recomana que les persones que vinguin des d'Igualada o Manresa es posin d'acord amb el responsable de zona corresponent. Hi haurà aparcament disponible dins el recinte de la Casa d'Espiritualitat.

El camí de la creu: escola d'esperança

Pare Luis Zazano

I. En Pilat hi podem veure tantes persones que es deixen portar pels comentaris, pel «diuen que», que només generen dolor en nosaltres. Hi ha Pilats en la teva vida que es renten les mans i només observen, fins i tot t'admiren, però no es mullen. També trobaràs gent que solament vol aprofitar-se de les ocasions de la teva vida i que fàcilment poden girar-te l'esquena. Recorda que de lloar-te a enfonsar-te amb paraules hi ha un sol pas. Per això, fixa la teva mirada en Jesús, l'únic que et manté

dret i viu. Ell és el Camí, la Veritat i la Vida. No deixis que ningú mati la teva esperança. Mantén-la, fins i tot davant els qui la maten amb comentaris.

II. Carregar la creu no és arrossegar-la. Sovint arrosseguem problemes i dificultats. No permetis que ningú et robi la pau. Mantén la pregària com a aliment que et dona força i esperança. Tots tenim creus que ens porten a crisis, i crisis que generen creus. Però recorda: les crisis són canvis. Mira les

creus que han canviat la teva vida i acull-les amb esperança: alguna cosa bona està per arribar.

III. Caure és part de la vida. Les caigudes són necessàries per a créixer i aprendre. El més important és aprendre de Jesús, fixar-se no en el que et fa caure sinó en el que t'aixeca. Caure és cosa de tothom, però aixecar-se és per als qui tenen el cor ple d'esperança.

IV. El papa Francesc ens convida a unir-nos a Maria. En aquest Any Sant les portes de l'Església s'obren, com les del cel, sempre obertes a tothom. Maria és sempre present: quan caus, quan tens por, ella hi és. Busca-la, deixa't acompanyar. En Maria hi trobes una carícia de mare.

V. Les persones justes apareixen en el moment just. Potser avui tu ets aquesta persona per a algú altre. Recorda que la teva vida pot ser l'únic Evangeli que algú llegeixi. En aquest Any Jubilar, sigues feliç, però també

Oh santa
Mare, en mon
cor fixeu les
llagues de
Jesús clavat
en Creu

7 —miscel·lània

ajuda els altres a ser-ho. La teva ajuda pot ser alleujament, el teu servei pot ser resurrecció per a molts.

VI. El rostre reflecteix el cor. Descobrix per on passa el teu cor. La vida és un repte, però els reptes generen esperança. Ser feliç depèn de tu. Déu pot alimentar la teva esperança, també a través dels altres. Avui potser tens una Verònica a prop, algú que t'ajuda a mirar amb esperança, que et consola amb un somriure. Dona gràcies per aquestes Veròniques.

VII. Cauràs mil vegades, però t'has d'aixecar mil vegades. Les decepcions, les ferides i l'estrès poden fer caure, però cal aixecar-se amb un cor ple de confiança i esperança. Com les portes jubilar, obre el teu cor i tira endavant. Tots tenim lluites i cal enfrontar-les. Jesús t'invita a aixecar-te.

VIII. Jesús, davant l'adversitat, no es tanca en si mateix, sinó que genera vida al seu voltant. Això ens ha d'animar a mirar també pels altres. Consolar és fruit d'un cor ple d'esperança. Omple't d'esperança per a poder consolar molta gent en aquest any de gràcia.

IX. Jesús torna a caure. No és la primera vegada, ni la segona... És la tercera. Això ens mostra que no n'hi ha prou amb aixecar-se un cop; que la vida, de vegades, ens torna a fer caure quan pensàvem que ja ho teníem superat. I ens costa cada vegada més.

Però aquí és on Jesús ens parla amb més força. Ens mostra que la debilitat no és fracàs, que el cansament no és derrota. Aquesta tercera caiguda ens fa veure que l'amor no és còmode, que continuar estimant enmig del dolor és realment heroic. I ell ho fa per nosaltres.

Potser tu també has caigut moltes vegades. Has lluitat contra el mateix desànim, el mateix error, la mateixa ferida. Però Jesús t'ensenya que aixecar-te una vegada més és sempre possible. Que la fidelitat es construeix així.

X. Aprèn a desprendre't, perquè, si no ho fas, la vida t'hi obligarà. Ens tocarà desprendre'ns de persones i coses que no aporten res ni ens ajuden. És difícil, però inevitable, fins i tot amb la mort i el dolor. No et desanimis. L'essencial és tenir un cor ple de Déu. Quan Déu habita en tu, tot canvia.

XI. A vegades et sents lligat a algú o a alguna cosa. No et fixis tant en què o a qui estàs lligat, sinó en si això et dona vida o te la pren. Hi ha persones que ens claven a les seves vides amb el clau de la dependència. Que la teva vida depengui només de Crist, que et dona vida i esperança.

XII. La mort ens toca a tots i ens fa mal. Però la fe ens consola: la mort és un pas, no un final. En el moment de la mort potser ens envolten pocs, tot i que molts ens han acompanyat. Mira enrere i contempla tot el que ha mort en la teva vida i com això t'ha ajudat a créixer i continuar.

XIII. El consol és en Maria. Ho veiem a Lurdes i Guadalupe. "¿No sóc jo la teva Mare?" Maria dona esperança quan tot sembla caure o quan Déu sembla callar. Ella ens porta a Jesús, i Ell ens lliura a Maria. Demana-li avui que et faci una persona d'esperança.

XIV. Per ressuscitar cal sepultar. Tot necessita el seu temps. Algunes coses cal deixar-les enrere per tornar a viure. Avui, dona't l'oportunitat de morir a allò que cal deixar per poder reviure en allò nou. La vida és morir a alguna cosa per a ressuscitar amb Algú: Jesús.

O crux, ave, spes unica

Romà Casanova, bisbe de Vic

Els cristians ens disposem a recórrer els dies de la passió i mort de Jesucrist, per acompanyar-lo en la seva resurrecció. I en aquest recorregut pren relleu la creu, el cruel instrument de suplici que aplicava l'Imperi romà als condemnats pel delictes de lesa majestat. Per això Ciceró deia: «La sola paraula “creu” hauria de ser allunyada no solament del cos d'un ciutadà romà, sinó també dels seus pensaments, dels seus ulls, de les seves orelles.»

La creu del Crist és la nostra àncora segura i ferma, fins i tot enmig de les tempestes de la vida

Els cristians, però, ja que el Crist ha mort en la creu, pagant el preu de la nostra redempció, la contemplem no sols com a instrument de tortura, sinó sobretot com l'arbre del qual ens ha vingut la vida. Aquest és el canvi de lectura que la fe aporta: la ignomínia i el pecat més gran, lliurar a la mort el Fill de Déu, és font de la misericòrdia divina, de la reconciliació de Déu amb la humanitat i de la pau entre els homes. Allà, doncs, on abunda el pecat, sobreabunda la gràcia: l'amor gratuït i incondicional de Déu a favor nostre. Nosaltres, per tant, mirant la creu de Crist la salutem dient: *O crux, ave, spes unica* (Ave, oh creu, única esperança).

Som en el Jubileu del 2025, en què el tema de l'esperança és central. El logotip d'aquest any sant té, entre altres elements, una àncora en forma de creu, com una vela que empeny a navegar pels mars de la història, a la qual s'agafen els qui representen la humanitat provinent dels quatre punts de l'horitzó. Per aquesta raó, portats per la intuïció del Jubileu, som convidats a contemplar la creu del Crist com a única esperança nostra.

L'autor de la carta als Hebreus, després d'exhortar a aferrar-se a l'esperança que dona la promesa de Déu, realitzada en la mort i resurrecció de Jesucrist, afirma: *Aquesta esperança, que posseïm com una àncora segura i ferma de la nostra vida, ha penetrat més enllà de la cortina del lloc santíssim* (6,19). En efecte, la imatge de l'àncora en forma de creu és suggestiva per a comprendre l'estabilitat i seguretat que posseïm si posem la mirada en la creu redemptora, encara que sigui enmig de les tempestes de la vida. Hem de tenir la certesa que les contrarietats en el camí de la vida mai no podran prevaldre sobre l'esperança posada en Crist: *Estic segur que ni la mort, ni la vida, ni els àngels, ni els principats, ni el present, ni el futur, ni poders, ni altitud, ni profunditat, ni cap altra criatura no podrà separar-nos de l'amor de Déu, revelat en el Crist, Jesús, Senyor nostre* (8,38-39).

